

Bemærkninger til forslaget

Narkotikamisbruget i Danmark har et omfang, der kræver, at Folketinget snarest gør noget ved problemet.

Samtidig har det voldsomme misbrug vist sig at ramme mange flere end narkomanerne selv. Nemlig gennem følgekriminalitet. Internationale erfaringer og statistikker giver grundlag for en forsigtig beregning af danske kriminelle forhold. En sådan beregning viser, at narkomanernes kriminalitet omfatter flere hundredetusinde forhold om året, der allesammen rammer almindelige mennesker. Og her tales der »kun« om volds- og berigelseskriminalitet.

En stiknarkoman skal normalt have narkotika for mindst 2.000 kr. om dagen, hvilket en kontanthjælp selvsagt ikke kan finansiere, hvorfor narkomanerne er tvunget ud i kriminalitet, hovedsagelig volds- og berigelseskriminalitet, hvilket går ud over en lang række uskyldige mennesker, som enten får bestjålet deres hjem eller er udsat for røveri på gaden.

Hvis en narkoman ikke har held til at stjæle kontante penge, er vedkommende nødt til at stjæle noget andet, som vedkommende kan sælge. På det sorte marked er kosterne imidlertid ikke så meget værd som kosternes egentlige værdi. Ofte får en narkoman ikke mere end 20 pct. af kosternes reelle pris. Narkomaner, der er nødsaget til at stjæle ting, skal således stjæle for omkring 10.000 kr. om dagen for at finansiere deres daglige narkobehov.

Man er således nødt til at stoppe narkomanernes kriminelle adfærd på en anden måde, og det gøres bedst ved at fjerne deres behov for narko, det vil sige at lade dem gå i behandling med henblik på afvænnning.

Afvænnning af narkomaner er imidlertid dyrt, selv om priserne svinger meget lige fra 16.000 kr. om måneden (Egeborg – privat) til 60.000 kr. om måneden (Københavns Kommune).

Narkomanernes geografiske placering i Danmark er ikke styret af kommunerne, men udelukkende af, hvor det er nemt at få narkoen. Fordelingen af narkomaner er således meget skæv, og kommunerne har reelt ikke skylden for antallet af narkomaner i den enkelte kommune.

I f.eks. Københavns Kommune er skønmæssigt ca. 60 pct. af narkomanerne fra andre kommuner, idet narkomanerne tiltrækkes af det store udbud af narko, der er i København. Kun ca. 40 pct. af narkomanerne i Københavns Kommune er således oprindelig københavnere.

Det er ikke rimeligt, at f.eks. Københavns Kommune skal have dette økonomiske åg hængende over hovedet. Et åg, der ofte får en økonomisk betrængt kommune til at udskyde behandlingen af narkomanerne, til skade for både kommunen, narkomanerne og andre borgere.

Det er derfor forslagsstillernes hensigt at fjerne dette økonomiske åg fra kommunerne ved at lade afvænnningen af narkomaner blive en statsfinansieret opgave.

Finansieringen skal i praksis ske over bloktilskudsordningen, hvor kommunerne årligt indberetter, hvor mange narkomaner de har haft i behandling, og hvor mange måneder narkomanerne har været i behandling, eventuelt benævnt »narkomanafvænningsmåneder«.

Ordningen skal kun omfatte narkomaner, der ellers har været stofmisbrugere af de i bekendtgørelse om euforiserende stoffer oplyste ulovlige stoffer, og som nu er på en eller anden form for erstatningspræparat (f.eks. metadon), jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer, som senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 567 af 21. august 1989. Desuden vil forslaget være med til at understøtte effektueringen af straffelovens bestemmelse om alternativ afsoning, jf. lovens § 49, stk. 2, på f.eks. Egeborg Behandlingscenter.

Egeborg Behandlingscenter er godkendt som alternativt afsoningssted iflg. straffelovens § 49, stk. 2. Som bekendt er der en nøje sammenhæng mellem kriminalitet og narkotikamisbrug.

Egeborg Behandlingscenter kontaktes f.eks. ofte i forbindelse med strafafsoning af narkokriminalitet. Desværre kan strafafsoningen ikke effektueres på Egeborg i de tilfælde, hvor pågældende domfældte eller indsatte kommer fra en kommune, som har truffet en principiel beslutning om ikke at anvende Ege-